

LOSCHITZ FERENC
Meglátja akkor

Mirjannak

*Péter se hitte. Már a harmadik
reggelre virradt, s nem hallott felőle.
Ahogy forró viaszt, a szavait
bőrén érezte. Leborult a földre.*

*majd nagypéntek, mikor az intelem
olyan lett, mint a legtisztább valóság,
s a testet eltemették egy helyen,
éppúgy, ahogy az ő szavai mondták.*

*Csak az a sziklasír, csak az, csak a
gyolcs, a használatlan balzsam, kenőcsök,
a kő mögötti folyton-éjszaka!
Csak az a borzalom, a nagycsütörtök,*

*Várni nehéz, ha nem tudod, mire,
és abban se hiszel, amit kimondasz.
Ki háromszor tagadta, nem vele
van, amíg az éjjel fekete, holdas,*

*túl nehéz annak. Mit hoz reggele?
Álmát milyen pokol rémei lakják?
Tengernél ballag. Lábát mossa le.
S meglátja akkor Magdolna alakját...*

Az alma

*Mint érett almát, forgatom magam.
Hibás hol vagyok? Bőrömön viaszfény
ragyog-e még? A puha ízlelés
érzi-e rajtam, mint az alma testén,*

*a nyelvhez érő édes-fanyar ízt?
Vagy ez az érzés immár keserédes?
A szájba gördülő omlós falat
átnyújtja-e, mit a szív bennem érez?*

*Ha meghámoznak, kint dereng elő
ami belül van, nedvek és a rostok,
már meztelen leszek és védtelen,
mindenki lát, ha héjamból kibontott.*

*Markába foghat, az lehet helyem,
vagy fölraakhat mások közé a polcra.
Csak észre ne vegye, hogy rothadok.
Szépnek lásson, mi ott ül, illatozva.*